COMOARA DIN INSULĂ

Robert Louis Stevenson

Ilustrații de Robert Ingpen

Partea întâi

BĂTRÂNUL PIRAT

Capitolul 1

Cum s-a pripășit bătrânul lup de mare la „Amiral Benbow“

Squire[1] Trelawney, doctorul Livesey și alți câțiva gentlemeni m-au îndemnat să înșir pe hârtie tot ce știu despre Insula Comorilor. Ei sunt de părere să povestesc de la început până la sfârșit istoria, fără a ascunde niciun amănunt, afară de poziția geografică a insulei. În vremea de față consider cu neputință a-i arăta coordonatele, deoarece comorile se păstrează și acum acolo. Iată-mă, deci, că pun mâna pe pană și, uitând că ne aflăm în anul 17..., mă întorc cu gândul la vremea când tatăl meu mai ținea hanul cu firma „Amiral Benbow“[2], iar într-o bună zi s-a pripășit la noi marinarul cel bătrân și smead, cu fața brăzdată de urma unei vechi lovituri de sabie.

Ca azi îl țin minte cum s-a apropiat cu pas greoi de ușa noastră, însoțit de-un hamal, care-i ducea lada cocoțată pe-o roabă. Marinarul era un bărbat înalt și voinic, cu mers legănat de urs și cu fața arsă de soarele tropicelor. Părul, prins în coadă și mirosind tare a păcură, îi cobora până la gulerul slinos al caftanului, care mai păstra o vagă culoare albăstrie. Avea niște mâini cioturoase, pline de zgârieturi și cicatrice, cu unghiile negre și roase, iar vârca ce-i brăzda fața era roșie-lucioasă, oribilă la vedere. Mai țin minte că necunoscutul s-a oprit, a privit o vreme la apele golfului, tot sâsâind printre dinți o melodie, și a prins să-i zică deodată un vechi cântec marinăresc, pe care l-am auzit apoi de nenumărate ori din gura lui:

Lada mortului cea grea,
Iu-hu-hu, și-un șip de rom!
Cinșpe hăndrălăi ținea,
Iu-hu-hu, și-un șip de rom!

Avea un glas dogit, de bătrân, care scârțâia ca o pârghie de cabestan[3].

[1] *Squire*, titlu dat moșierilor în Anglia (n.tr.)
[2] Benbow, numele unui amiral englez. A trăit la sfârșitul secolului al XVII-lea. (n.tr.)
[3] Scripetele pe care se înfășoară lanțul ce ridică ancora. (n.tr.)

Și bățul din mâna lui semăna a pârghie. Bătu cu bățul acesta în ușă, și când tata ieși în prag, îi ceru cu glas răstit un pahar de rom.

Tata îi aduse romul, și el prinse să bea, savurând cu aer de cunoscător fiecare înghițitură. Din când în când se întrerupea pentru a-și arunca privirea ba la firmă, ba la stâncile din apropiere.

— Bun loc, spuse el în sfârșit. Tocmai potrivit pentru o tavernă. Cred că ai mușterii cu duiumul, nu-i așa, prietene?

Tata răspunse că, din păcate, nu prea are mușterii.

— Fie și așa! spuse marinarul. Eu, unul, mi-am găsit culcușul... Ei, prietene! îl strigă el pe omul cu roaba. Vino-ncoace și ajută-mă să car lada înăuntru... Am să stau aici o vreme, urmă el. N-aveți nicio grijă, nu-s mofturos. Un pahar de rom, niște șuncă și un scrob – iată tot ce-mi trebuie. Și stânca de colo, de unde să văd corăbiile în largul mării... Ați vrea să știți și cum îmi zice? Puteți să-mi spuneți „căpitane“. Iar dacă mai poftiți și așa ceva – luați de acilea!

Și zvârli pe podea câteva monede de aur.

— Când s-or sfârși astea, veniți de-mi cereți altele, rosti el cu asprime, privind de sus la tata.

Ce-i drept, nu-i păcat: deși straiele de pe el nu păreau cine știe ce bune și nici vorbirea nu-i era prea aleasă, bătrânul nu arăta a marinar de rând. Mai curând l-ai fi putut lua drept căpitan de corabie ori un secund dintre cei deprinși să poruncească și să li se supună oamenii. Se simțea că-i place să se și grozăvească puțintel.

Omul cu roaba ne povesti că bătrânul a sosit ieri de dimineață cu diligența, a tras la hanul „Royal George“ și chiar din prima clipă a început să se intereseze de toate hanurile așezate pe malul mării. Auzind vorbe bune despre hanul nostru și aflând că-i așezat într-un loc mai dosnic, departe de sat, căpitanul a hotărât să se stabilească la noi.

Asta-i tot ce am putut afla despre chiriașul nostru.

Era un om tăcut din fire. Rătăcea zile întregi în jurul golfului și se cățăra pe toate stâncile, luându-și cu el ocheanul de aramă. Serile se retrăgea de obicei într-un ungher din sala cea mare, lângă cămin, cerea niște rom și apă, le amesteca și tot sorbea alene din tăria asta. Nu răspundea dacă-l întreba cineva o vorbă, îi arunca doar o căutătură cruntă și prindea să forăie pe nas, ca o sirenă de corabie pierdută în ceață. Ne-am deprins curând și noi, ca și mușteriii noștri, să-l lăsăm în pace. În fiecare zi, întorcându-se de la plimbare, ne întreba dacă n-au trecut cumva pe drum niște marinari. La început credeam că-i lipsește tovărășia oamenilor de teapa lui, dar pe urmă am început să ne dăm seama că de fapt se ferește ca de foc să dea ochii cu ei. De se întâmpla să-și facă drum spre Bristol vreun marinar, poposind în cale la „Amiral Benbow“, căpitanul îl cerceta cu privirea de după perdelele de la ușă și doar după asta intra în sală. De față cu asemenea mușterii tăcea de obicei ca peștele.

Eu știam prea bine care-i pricina, căci căpitanul îmi povestise de cine se teme. Mă luase odată mai la o parte și-mi făgăduise să-mi dea câte un bănuț de patru penny de argint la fiecare întâi ale lunii, numai „să fiu cu ochii în patru, și dacă văd cumva vreun marinar fără un picior“, să-i dau îndată de știre. Când venea ziua de întâi și-mi ceream simbria, căpitanul prindea iar să forăie pe nas, privindu-mă fioros, dar peste câteva zile îmi aducea totuși bănuțul și-mi repeta porunca să fiu cu ochii în patru la „marinarul fără un picior“.

Ajunsesem să-l văd și în vis. În nopțile furtunoase, când vântul zguduia din temelii toată hardughia noastră, iar valurile mugeau în golf, înălțându-se spumegânde până-n buza stâncilor, îl visam într-o mie de feluri, fioros ca o mie de diavoli. Iar piciorul i-l vedeam tăiat ba de la genunchi, ba de la șold. Uneori mi se nălucea în chip de monstru, și singurul lui picior părea să-i crească de undeva din mijlocul trupului. Se lua după mine, tot țopăind așa într-un picior și sărind peste garduri și șanțuri.

Scump mă costau cei patru penny ai mei pe lună, plătiți cu asemenea vise năstrușnice.

Dar lăsând la o parte spaima ce mi-o băgase în oase cu poveștile lui despre marinarul cel șchiop, mă temeam mult mai puțin de căpitan decât toți ceilalți oameni din jurul meu, care țâțâiau de frica lui în serile când, amețit de rom, se pornea să-și cânte cântecele acelea sălbatice și nerușinate, fără să-i pese de nimeni. Uneori îi venea cheful să poftească toți mușteriii la masa lui, să le facă cinste cu un pahar. Oaspeții dârdâiau de spaimă, dar el nici nu se sinchisea, silindu-i să-i asculte poveștile despre fel de fel de aventuri, ori să-i țină toți în

cor isonul. Și atunci pereții casei noastre se cutremurau de răcnete „Io-ho-ho și-un șip de rom“, căci toți mușteriii, de teamă să nu-l supere cumva pe căpitan, se străduiau să strige și să cânte care mai de care. În asemenea clipe bătrânul era groaznic la vedere: ba bătea cu pumnul în masă cerând tăcere, ba se făcea foc, dacă-l întrerupea cineva punându-i vreo întrebare, ba, dimpotrivă, se înfuria, dacă nu-i punea nimeni întrebări, căci, după părerea lui, asta însemna că nu e ascultat cu toată luarea-aminte. Nimeni n-avea voie să se ridice de la masă până nu-i venea lui somnul. Atunci pornea, șontâc-șontâc, și, clătinându-se, se ducea să se culce.

Dar și mai înspăimântătoare decât el erau poveștile lui. Groaznicele lui poveștile, în care figurau din belșug spânzurătorile, torturile, furtunile, pirații din Marea Caraibilor, cuiburile de tâlhari și nelegiuirile lor.

Toată viața și-o petrecuse printre cei mai crunți răufăcători. Iar sudălmile, care-i însoțeau fiecare cuvânt, îi speriau pe naivii noștri consăteni mai strașnic decât toate fărădelegile pe care le istorisea.

Taică-meu nu mai contenea să spună că o să trebuiască să ne închidem în curând hanul, căci căpitanul e în stare să ne sperie toți mușteriii. Parcă mai are cineva chef să îndure asemenea batjocuri și să tremure de spaimă pe urmă, în drum spre casă?! Eu cred însă că, dimpotrivă, căpitanul ne aducea mai curând câștig. E adevărat că mușteriii se temeau de el, dar, după o zi–două, curiozitatea îi ademenea iar la han, căci căpitanul adusese cu el un fel de plăcută tulburare în viața noastră monotonă. Printre tineret și-a găsit chiar și câțiva admiratori, care declarau că-l adoră. „E un adevărat lup de mare, căpitanul!“, exclamau ei.

După părerea lor, numai astfel de oameni au făcut din Anglia regina mărilor.

Pe de altă parte însă, omul acesta ne aducea într-adevăr pagube. Trecea săptămână după săptămână și lună după lună, iar banii pe care ni-i dăduse la venire se isprăviseră de mult, dar de atunci nu ne mai plătea, și tata nu se încumeta să-i ceară. Nu apuca bietul tata să îngâne ceva pe chestia asta, că bătrânul se și pornea să forăie pe nas, apoi forăitul se prefăcea într-un fel de muget și taică-meu se grăbea să-și ia tălpășița din odaie. De multe ori l-am văzut frângându-și deznădăjduit mâinile după asemenea zadarnice încercări. Nu mă îndoiesc că spaimele și deznădejdea asta au grăbit oarecum amarnicul și timpuriul său sfârșit.

Câtă vreme a stat la noi, căpitanul nu și-a schimbat niciodată straiele, numai câteva perechi de ciorapi noi a cumpărat de la un negustor ambulant. Când i s-a descusut unul dintre colțurile tricornului, căpitanul nici nu s-a sinchisit, deși pe vreme vântoasă îl incomoda grozav; țin minte și ce haină ponosită avea; oricât se străduia el s-o dreagă, până la urmă tot s-a prefăcut în zdrențe.

Niciodată nu l-am văzut să scrie o scrisoare și nici n-a primit vreuna. Și niciodată n-a discutat cu nimeni decât la beție. De asemenea nu l-a văzut nimeni dintre noi să-și deschidă vreodată lada.

O singură dată a îndrăznit cineva să-l contrazică pe căpitan, dar și asta s-a întâmplat doar în ultimele zile ale șederii lui la noi, pe când sărmanul meu părinte zăcea pe patul morții.

Într-o seară a venit să-l vadă pe bolnav doctorul Livesey. L-a examinat, apoi, după ce a gustat din bucatele cu care l-a tratat mama, a coborât în sala cea mare să fumeze o lulea până i se va aduce calul. Bietul dobitoc rămăsese în sat, căci la „Benbow“ nu țineam grajd.

L-am condus pe doctor până-n sala cea mare și țin minte că domnul acesta elegant îmbrăcat, cu perucă albă ca zăpada, zvelt, cu ochi negri strălucitori, delicat și extrem de politicos, părea complet străin printre țopârlanii care ne frecventau de obicei hanul. Ce distins arăta el, mai ales alături de sperietoarea noastră de ciori, piratul acesta murdar, ursuz și mătăhălos, care înghițise o cantitate respectabilă de rom și ședea acum prăvălit, cu coatele lăbărțate pe masă.

Deodată, căpitanul prinse iar să-și zică cântecelul favorit:

Lada mortului cea grea!
Iu-hu-hu și-un șip de rom!
Cinșpe hăndrălăi ținea,
Iu-hu-hu și-un șip de rom!
Bea și dracii să te ia,
Iu-hu-hu și-un șip de rom!

La început, fusesem convins că „lada mortului“ e chiar lada aceea din odaia căpitanului.

În visele mele urâte lada asta mi se nălucea adesea odată cu marinarul cel fără un picior. Dar încetul cu încetul, ne obișnuiserăm toți cu cântecul lui și nu-i mai dădeam atenție. Numai doctorul Livesey n-avusese încă prilejul să-l audă și, după cum am observat eu, nu i-a făcut o impresie prea plăcută. S-a uitat sever la căpitan, apoi și-a reluat convorbirea cu bătrânul grădinar Taylor, urmând să-i povestească despre un nou mijloc de a tămădui reumatismul. Căpitanul însă, înfierbântat de cântec, lovi cu pumnul în masă. Asta însemna că cere liniște.

Toate glasurile amuțiră, numai doctorul Livesey își urmă liniștit convorbirea, tot trăgând din pipă. Căpitanul îi aruncă o privire străpungătoare, lovi iar cu pumnul în masă, apoi îi aruncă o privire și mai străpungătoare și urlă deodată, însoțindu-și fiecare cuvânt cu câte o sudalmă:

— Ei, ăla de colo, de pe punte, tacă-ți fleanca!

— Mie-mi spuneți, domnule?! întrebă doctorul.

Căpitanul răspunse că într-adevăr lui i se adresează, fără să uite să adauge o sudalmă.

— În cazul acesta, domnule, răspunse doctorul, trebuie să vă anunț că, dacă nu veți înceta să mai chefuiți astfel, o să scăpați în curând lumea de unul dintre cei mai dezgustători bețivani!

Turbat de mânie, căpitanul sări în picioare, scoase din buzunar un briceag, îl deschise și-l anunță pe doctor că acuși îl pironește de perete.

Doctorul nici nu clipi măcar. Fără să se întoarcă, cu aceeași voce liniștită, dar un pic mai tare, ca să-l poată auzi toată lumea, îi aruncă peste umăr:

— Dacă nu pui imediat briceagul în buzunar, îți spun pe cinstea mea c-ai să atârni în ștreang chiar după cea dintâi sesiune a curții cu juri.

Privirile li se înfruntară. Căpitanul își coborî cel dintâi ochii, își puse briceagul în buzunar și se lăsă să cadă în scaun, mârâind ca un câine bătut.

— Iar acum, domnule, urmă doctorul, întrucât am constatat că în circumscripția mea s-a pripășit un element de teapa dumitale, am să stau de veghe zi și noapte. Eu nu sunt numai doctor, ci și judecător aici. Și dacă-mi va ajunge la urechi cea mai mică plângere împotriva dumitale – chiar de-ar fi vorba numai de o jignire adusă cuiva... ca acum, de pildă –, voi lua cele mai severe măsuri ca să-ți primești pedeapsa cuvenită. Asta-i tot ce am avut să-ți spun.

Curând îi fu adus calul, și doctorul Livesey plecă, iar căpitanul rămase toată seara smerit și tăcut și nu se mai schimbă nici în serile ce au urmat.

Capitolul 2

Câine Negru vine și pleacă

Nu peste multă vreme avu loc și cea dintâi din lanțul acela de tainice întâmplări, mulțumită cărora ne-am văzut în sfârșit scăpați de prezența căpitanului. Dar, după cum veți constata și dumneavoastră, scăpând de el, n-am scăpat de necazurile ce ni le-a lăsat moștenire.

Era o iarnă grea, cu geruri năprasnice și viforniță cumplite. Vedeam prea bine cu toții că sărmanul meu tată nu are să mai ajungă să vadă primăvara. Pe zi ce trecea se simțea tot mai rău. Mama și cu mine eram nevoiți să facem toată treaba la han și aveam atâtea pe capul nostru, încât nu ne prea îngrijeam de chiriașul nostru cel atât de buclucaș.

Și iată că sosi dimineața aceea geroasă de ianuarie. Malurile golfului scăpărau sub chiciură și apele crescute unduiau ușor, lingând stâncile. Soarele nu ajunsese încă să se înalțe și-și săgeta doar cele dintâi raze din culmea dealului spre largul mării. Căpitanul se trezise azi mai devreme decât de obicei și pornise spre mare. Sub pulpanele largi ale veșmântului său albastru și zdrențăros se bălăbănea sabia. Pășea cu tricornul pe ceafă și ocheanul la subsuoară, iar din gură îi izbucneau trâmbe de aburi, învârtejindu-se în văzduh ca niște nourași de fum. L-am auzit mormăind ceva, supărat, înainte de a dispărea după stânca cea înaltă – pesemne tot nu putea uita de recenta ciocnire cu doctorul Livesey.

Mama era sus, la tata, iar eu trebăluiam pe lângă masă, așteptându-l pe căpitan cu dejunul, când deodată se deschise ușa și intră în sală un om pe care nu-l mai văzusem niciodată pe la noi.

Era palid ca ceara și am observat îndată că-i lipsesc două degete de la mâna stângă. N-avea nimic războinic în înfățișare, în pofida sabiei mici ce-i atârna la șold.

După cum am mai spus, eram mereu cu ochii în patru la fiecare marinar, indiferent dacă avea numai un picior sau le avea pe amândouă, așa că omul acesta m-a pus îndată pe gânduri. Semăna el prea puțin a marinar, nu-i vorbă, dar am simțit îndată că nu-i lucru curat la mijloc.

L-am întrebat ce poftește, și el îmi ceru un pahar de rom. Am vrut să dau fuga să-i îndeplinesc porunca, dar el se așeză la masă și mă chemă iar. M-am oprit cu șervețelul în mână.

— Ia vino încoace, piciule, spuse el. Dă-te mai aproape. Masa asta așa de frumos așternută îl așteaptă pe prietenul meu, secundul Bill, nu-i așa? mă întrebă el rânjind.

I-am răspuns că nu cunosc niciun fel de secund pe care să-l cheme Bill și că masa îl așteaptă pe unul dintre chiriașii noștri, căruia îi zicem cu toții căpitanul.

— Mă rog, spuse el, prietenul meu Bill poate fi numit și căpitan, asta nu schimbă nimic. Dar nu-i așa că acest căpitan al vostru are o cicatrice pe obraz și purtări cât se poate de alese, mai cu seamă când se îmbată? De, așa e și scumpul meu prieten Bill. Iar cicatricea o are și el tot pe obrazul drept. Vasăzică sunt toate în bună regulă, nu-i așa? Și acum mai întreb o dată, scumpul meu prieten Bill locuiește în casa asta?

I-am răspuns că prietenul său căpitanul e dus la plimbare.

— Și unde s-a dus, piciule? Poți să-mi spui?

I-am arătat stânca pe care se cățăra zilnic căpitanul și i-am spus că se va întoarce probabil curând.

— Cam cât de curând?

Și după ce-mi mai puse câteva întrebări adăugă:

— Să vezi ce are să se mai bucure prietenul meu Bill, când o să mă vadă. Mai dihai decât dacă s-ar fi pomenit c-o sticlă de rom sub nas!

Avea însă un aer atât de sinistru spunând toate acestea, încât puteam fi încredințat că n-avea să se bucure chiar așa de tare căpitanul văzându-l. Dar mi-am spus îndată că asta nu mă privește. Și, la urma urmelor, nici nu puteam face nimic, căci necunoscutul se așezase chiar lângă ușă, pândindu-mă cum ar pândi pisica șoarecele. Când am dat să ies în curte, m-a strigat îndată. Și pentru că m-am făcut a nu auzi, pe fața lui unsuroasă a apărut o expresie atât de sălbatică și din gură i-a izbucnit o sudalmă atât de cumplită, încât am înlemnit locului. Dar n-am apucat să intru iar în sală, că s-a și îmblânzit. A făcut haz de mutra mea speriată și m-a bătut pe umăr, spunându-mi că sunt un puști de treabă și că m-a îndrăgit de cum m-a văzut.

— Află că am și eu un băiețel, de care sunt grozav de mândru, îmi spuse el. Semănați între voi ca două picături de apă. Dar să știi, puștiule, că băieții trebuie să fie mai ales ascultători. Auzi tu? Dacă ai fi cutreierat și tu mările cu Bill, n-ar fi trebuit să te strige nimeni de două ori la rând. Bill nu își repeta niciodată poruncile. Nu-u-u. Și nici cei care navigau cu el. Aha, uite-l și pe drăguțul nostru de Bill, cu ocheanul subsuoară, aibă-l Domnul în paza Sa! Hai să ne ascundem după ușă, puștiule, să-i facem o surpriză lui Bill, să-l bucurăm, drăguțul de el!

Cu aceste cuvinte, el mă îmbrânci într-un colț și se postă în fața mea. Ușa, rămasă deschisă, ne ascundea pe amândoi. Am simțit că mă cuprinde teama, mai ales când am observat că și necunoscutului îi e cam frică. Își tot încleșta degetele pe mânerul sabiei, pe care o trăsese un pic din teacă, și făcea tot timpul niște mișcări ciudate, de parcă ar fi încercat să înghită ceva ce i se oprise în gât.

În sfârșit căpitanul dădu buzna în sală, trânti ușa și, fără să mai ia aminte în jur, porni drept spre masa unde îl aștepta dejunul.

— Bill! rosti necunoscutul, străduindu-se să păstreze-n glas o intonație cât mai hotărâtă și mai firească.

Căpitanul se întoarse brusc și rămase încremenit în fața noastră. Din ars de soare cum era, se făcuse ca pământul. Până și nasul i se învinețise. Avea aerul unui om care s-a întâlnit cu o fantomă, dacă nu cu diavolul în persoană. Trebuie să vă mărturisesc că m-a cuprins mila văzându-l, atât mi s-a părut deodată de îmbătrânit și de prăpădit.

— Nu mă recunoști, Bill, dragă? Cum de nu-ți recunoști vechiul tovarăș de bord, Bill? spuse necunoscutul.

Căpitanul căscă gura după aer, ca un pește pe uscat.

— Câine Negru! bâigui el în sfârșit.

— Chiar el, răspunse necunoscutul, prinzând curaj. Câine Negru a venit să-și vadă vechiul tovarăș de bord, pe drăguțul de Bill, care s-a aranjat atât de bine la hanul „Amiral Benbow“. Ah, Bill, Bill! Multă apă a mai curs pe gârlă de când mi-am pierdut eu astea două gheare ale mele! exclamă el, ridicându-și mâna schiloadă.

— Să lăsăm pălăvrăgeala, îi curmă vorba căpitanul. Uite că mi-ai dat de urmă. Acum spune ce poftești de la mine.

— Bravo, acu te recunosc și eu, Bill, răspunse Câine Negru. Ai dreptate. Uite, piciul ăsta simpatic are să-mi aducă un păhăruț de rom și după asta, dacă vrei, o să stăm de vorbă pe șleau, ca doi vechi prieteni. Bine zic?

Când m-am întors cu sticla, i-am găsit pe amândoi la masă.

Câine Negru se așezase chiar lângă ușă, la capătul laviței, și cu un ochi privea la vechiul său prieten, iar cu celălalt căuta la ușă, gata să fugă.

Îmi porunci să plec și să las ușa deschisă.

— Ca să nu te uiți cumva pe gaura cheii, drăguță, mă lămuri el. I-am lăsat, deci, pe amândoi în sală și m-am întors la tejghea.

Cu toate străduințele mele, multă vreme n-am putut auzi nimic altceva decât un murmur înăbușit. Dar încetul cu încetul vocile prindeau tărie și în sfârșit am izbutit să deslușesc câteva cuvinte, care însemnau de fapt tot atâtea sudălmi.

În cele din urmă căpitanul izbucni:

— Nu, nu, nu, și încă o dată nu! Nici să n-aud de așa ceva! Ai priceput?

Pe urmă iar câteva cuvinte răzlețe:

— Dacă e să ajungem la spânzurătoare, cel puțin să ne pună ștreangul de gât la toți!

În clipa următoare, când mă așteptam mai puțin, am auzit un val năprasnic de sudălmi, masa și lavițele se năruiră cu zgomot, răsună un zângănit de lame ciocnite, apoi un țipăt de durere și peste o secundă l-am văzut pe Câine Negru rupând-o la fugă spre ușă. Căpitanul gonea pe urmele lui. Erau amândoi cu săbiile dezgolite și din umărul stâng al lui Câine Negru țâșnea un firicel de sânge. Căpitanul îl ajunse chiar lângă ușă, își roti sabia deasupra capului și vru să-i aplice fugarului o lovitură înspăimântătoare, care de bună seamă l-ar fi despicat în două, dacă lama nu s-ar fi agățat de tăblia de la ușă, cu firma noastră: „Amiral Benbow“. Până acum se mai poate vedea pe tăblie urma acelei lovituri de sabie.

Cu asta, bătălia luă sfârșit.

Ajuns afară, Câine Negru, în ciuda rănii sale, o luă la picior cu atâta repeziciune, încât într-o jumătate de minut se și făcu nevăzut. Căpitanul rămase locului, privind năuc spre tăblia de la ușă. Apoi se frecă la ochi și se întoarse cu pași împleticiți în casă.

— Jim, porunci el, adu-mi niște rom!

Se clătină și se sprijini cu mâna de perete.

— Sunteți rănit, domnule? am strigat eu speriat.

— Adu rom! își repetă el porunca. Trebuie să spăl putina. Rom! Auzi tu? Adu rom!

Am pornit după rom, dar de emoție am spart paharul și am mânjit tejgheaua. În vreme ce turnam rom în alt pahar, am auzit deodată o bufnitură în sala cea mare, de parcă s-ar fi prăbușit un corp greu pe podele. Am dat fuga și l-am văzut pe căpitan întins cât era de lung pe dușumea. Mama, speriată de țipete și de zarva încăierării, dăduse fuga și ea pe scări, să-mi vină în ajutor. În doi am ridicat capul

căpitanului, sprijinindu-l pe genunchii noștri. Bătrânul gâfâia zgomotos și greu. Ochii și-i ținea închiși și fața i se făcuse stacojie.

— Doamne Sfinte! a exclamat mama. Ce rușine pentru hanul nostru. Și tocmai acuma și-a găsit bietul taică-tău să se îmbolnăvească!

Nu știam cum să-l mai ajutăm pe căpitan, căci credeam amândoi că a fost rănit de moarte în încăierarea cu necunoscutul. Am adus romul și am încercat să-i torn câteva picături în gură. Dar fălcile lui puternice erau încleștate și tari ca fierul.

Din fericire, tocmai în clipa aceea se deschise ușa și intră doctorul Livesey, care venise să-l viziteze pe sărmanul taică-meu.

— Ajută-ne, doctore! am strigat noi. Ce să facem? Oare unde-o fi rănit?

— Rănit? râse doctorul. Nu e mai rănit decât mine ori decât tine. Pur și simplu l-a lovit damblaua. Ce să-i faci, l-am prevenit că așa o să pățească... Ei, doamnă Hawkins, înapoiază-te, te rog, sus la soțul dumitale și, dacă se poate, străduiește-te să nu-i spui nimic de cele întâmplate. Cât despre mine, am să încerc să salvez această viață întreit nevrednică. Jim, adu-mi un lighean.

Când m-am întors eu cu ligheanul, doctorul îi și suflecase căpitanului mâneca, dezgolindu-i brațul musculos. Pe pielea bronzată am văzut o mulțime de tatuaje. Între umăr și cot avea câteva inscripții punctate cu albastru: „Împlinească-ți-se visurile, Billy Bones“, „Dea Domnul vânt bun“ și „Să-ți fie cu noroc“.

Aproape de umăr avea desenată o spânzurătoare și un ins spânzurat. După cum mi s-a părut mie, desenul acesta era executat cu mult meșteșug.

— Profetic desen, remarcă doctorul, atingând cu degetul tatuajul. Și acum, domnule Billy Bones, dacă acesta ți-e într-adevăr numele, o să vedem și ce culoare are sângele dumitale. Nu te temi de sânge, Jim? zise el întorcându-se spre mine.

— Nu, domnule, am răspuns eu.

— Perfect, spuse doctorul. Ține-mi ligheanul.

El luă lanțeta și crestă o vână.

Mult sânge i-a curs căpitanului înainte de a-l vedea noi deschizând ochii și aruncându-ne o căutătură tulbure. Îl recunoscu pe doctor și-și încruntă sprâncenele. Apoi mă văzu și pe mine și se liniști întru câtva. Dar, după o clipă, fața i se înroși deodată și, încercând să se ridice, scoase un răcnet furios:

— Unde-i Câine Negru?

— Afară de dumneata nu-i niciun câine aici, spuse doctorul. Află că ai băut prea mult rom și te-a lovit într-adevăr damblaua, după cum ți-am mai prezis-o. Iar eu sunt nevoit acum să te scot din groapă, cu toate că nu-mi face nicio plăcere. Așadar, domnule Bones...

— Nu mă cheamă Bones.

— N-are nicio însemnătate dacă te cheamă așa sau nu, spuse calm doctorul. E numele unui pirat, după câte știu eu, și-ți zic așa ca să nu pierdem timpul. Deci, domnule Bones, iată ce vreau să-ți spun: un pahar de rom nu e în stare, firește, să te omoare, dar dacă ai să mai bei un singur pahar, o să-ți vie cheful pe urmă să bei și altele. Îți jur, deci, pe peruca mea că, dacă nu te lași de băutură, ai să dai cât de curând ortul popii, înțelesu-m-ai? Adică în pământ ai să te întorci, cum spune Biblia. Și acum încearcă să te ridici. Am să te ajut să mergi până la patul dumitale.

Cu destulă trudă l-am târât pe căpitan până sus în odaie și l-am culcat pe patul lui. El se lăsă să cadă între perne și rămase să zacă așa, ca un buștean.

— Ia aminte, Billy Bones, mai spuse doctorul, îți vorbesc fără niciun înconjur: cuvântul „rom“ și cuvântul „moarte“ înseamnă pentru dumneata exact același lucru.

Apoi, luându-mă de mână, doctorul porni spre odaia unde zăcea taică-meu.

— Fleacuri, spuse el, închizând ușa în urma noastră. Am scos atâta sânge din el, încât l-am liniștit, cred, pentru multă vreme. Acum trebuie să stea la pat o săptămână, ceea ce e cât se poate de folositor și pentru el, și pentru noi. Dar un al doilea atac l-ar da gata.

Capitolul 3

Semnul negru

Aproape de prânz, am intrat la căpitan în odaie, aducându-i o băutură răcoritoare și doctoria. L-am găsit în aceeași poziție, dar își revenise puțin. Mi s-a părut foarte slăbit și în același timp extrem de tulburat.

— Jim, mi se adresă el, din casa asta numai tu ești mai de treabă. Ș-apoi știi că am fost întotdeauna bun cu tine. În fiecare lună îți dădeam câte un bănuț de argint de patru penny, iar acum, văzând cât mi-e de rău și cum m-au părăsit toți, nu-i așa că ai să-mi aduci un păhăruț de rom?

— Doctorul spune că..., am dat să încep eu.

Dar el porni să-l înjure pe doctor cu și mai turbată mânie, deși abia se mai ținea sufletul în el.

— Toți doctorii sunt niște nătărăi, urlă el. Ș-apoi de unde vrei să priceapă pârlitul vostru de doctor ce poate un marinar? Am fost eu prin niște țări unde domnește o căldură ca într-un cazan cu smoală, unde Jack cel Galben[1] seceră oamenii pe capete, iar cutremurele zguduie pământul cum își poartă marea talazurile. Habar n-are doctorul vostru de asemenea locuri! Și, dacă vrei să știi, numai cu rom am trăit pe-acolo... Romul mi-era și carne, și apă, și nevastă, și prieten. Dacă nu-mi dai acuma o picătură de rom, am să seamăn cu o epavă pe care o aruncă valurile la țărm. Să știi, Jim, că sângele meu are să cadă pe capul tău ca și pe al pârlitului tău de doctor.

Și iar se porni pe înjurături.

— Uită-te cum îmi tremură degetele, Jim, urmă el cu glas plângător. Și nici nu le pot opri din tremurat. Azi n-am pus niciun strop de rom în gură. Crede-mă, doctorul tău e un neghiob. Dacă nu trag un gât de rom, Jim dragă, o să am iar coșmaruri. Mi s-au și nălucit de-acum niște vedenii, zău așa. L-am văzut pe bătrânul Flint colo, în colț, cum te văd și cum mă vezi. Și să știi că, dacă încep coșmarurile, mă fac rău ca o fiară. La urma urmei a spus și doctorul că dintr-un păhăruț n-am să mor. Am să-ți dau o guinee din cele de aur pentru un gât de rom, Jim, zău așa.

[1] Jack cel Galben, metaforă pentru friguri (n.tr.)